

Başyazı

Garb Medeniyetinin İntiharı (*)

Ebu'l-A'lâ el-MEVDÛD
Terceme: Mehmed AYDIN

BATI milletlerinin, siyaset sahasında, ticaretle, sanayiye, ilimde ve fende yapmış olduğu korkunç ilerleme, diğer millet insanlarının akıllarına hayrette bıraktı. Ve onları bu medeniyetin ezel-ebed yıkılmaz olduğuna kanaat getirdiler. Çünkü, Avrupa medeniyeti, dünya üzerindeki istilâlar ve galibiyetlerine devam etmiş, yer yüzünün ve ondaki servetlerin üstüne hakimiyetini oturmuştur. Bu hakimiyet o kadar ileri biri safhada cereyan etmiştir ki, onu sökmek ve izale etmek sanki mümkün değilmiş gibi göründü.

Şurası bir gerçektir ki «Galib Milletler» e nazaran diğer akıllar mağlub mevkiindedir: Mısır'da Fravun devri, Araplarda Ad ve Semud kavmi devirleri, Irak'ta Keldaniler, İran'da Kisralar, Rusya'da Melikler, dünyayı önünde titreten İslâm hakimiyeti, beldeleri harabeden Tatarlar, olmak üzere hepsi sahnede kuvvet ve liderlik rollerini oynamışlardır. Kimin sahneye çıkmak zamanı geldiyse, çıkmış, dünyayı dehşete vermiştir. Tıpkı, bugünkü ileri memleketlerin dünyayı dehşete verdiği gibi.

İşte, bu milletlerden her kim ilerlemişse, dünyayı kendi siyaset mihriverine çekmiştir. Böylece, saltanatının, sesini yeryüzünde duyurmaya muvaffak olmuştur. Dönüp, bu galib devletlerin saltanatına gince, herkes, bu devletlerin gücünün ve kuvvetinin hiç gitmiyeceğine kanaat getirmişlerdir.

Fakat, ebedî kuvvet sahibi, mülkü için zeval olmayan Allah, her birini eceli gelince, yok etti ve hepsi de bir daha meydana çıkmamak üzere helâk olup gittiler. Ancak onların bazılarının arkalarında eserleri kaldı. Bu galib devletler nihayet okadar zayıfladılar ki, dünyayı mahkûmuna boyun eğmek zorunda kalarak, kendi mülkünde köle haline geldiler. «Sizden önce bir takım vak'alar geçti. Onun için yer yüzünde doluşun da peygamberleri yalanlayanların akibetleri nasıl oldu da bakın, ibret alın.» (1)

(*) Biz ve Garb Medeniyeti, s. 70-82.

Dünyanın durmadan hareket etmesi, onun özelliklerindedir. Dünyada daimî bir hareket vardır. Devamlı bir dönme mevcuttur. Bu dünyada, hiçbir şey bir hal üzere kalmıyor. Her varlığı bir harabiyet takib ediyor. Her binayı bir fesad kolluyor. Her ilkbaharı, bir sonbahar takib ediyor. Her çıkışın bir inişi görülüyor. Daha başka gariblikler de oluyor... Bugün bir rüzgârın ektiği küçücük bir tohumu bir müddet sonra yere kök salmış, kocaman bir ağaç olarak görüyoruz. Daha sonra bu ağaç kuruyor ve yeryüzünün içinde kaybolup gidiyor. Ve bundan diğer tohumları büyütücü kuvvetler meydana geliyor ve onları besliyor. İşte bütün bunlar bu hayatın inişleri ve çıkışlarıdır. İnsanoğlu, bu iniş ve çıkışları ebediyete doğru uzanıyor zannetti; bunun için de insanın başına gelen bir düşüşü hiç geçmiyecekmiş gibi düşündü. Yükselişi de hiç inişi olmayacakmış gibi anladı. Halbuki, bu dünyada olan şeylerin hepsi bu ilerleme ve gerileme durumundan öteye geçmiyor. Her ikisi için de bir ebedilik mevcut değildir. «O sevinçli ve kederli günleri insanlar arasında evirip çeviririz.» (2)

Bu âlemde olan şeylerin hepsi, hareket içinde dolayış duruyor: Doğum, ölüm, gençlik, ihtiyarlık, kuvvet zayıf, ilkbahar, sonbahar, canlılık, solgunluk, bütün bunlar, bu cereyan eden hareketin neticesinde oluyor. Bütün bunları, sırası gelen —olması gereken— şey takib ediyor. Bu hal içinde o şey büyüyor, safileşiyor, kuvvet ve şiddet arzediyor ve karakterine göre güzellik ve tatlılık arzediyor ve bu en son kemâline kadar uzanıyor. Bunu da hemen noksanlaşmalar, zayıflamalar, solmalar, takib ediyor ve onun vücuduna kendi meydana getirdiği kuvvetli bir şey hükmetmeye başlıyor.

Bu hal, Allah'ın yarattıkları üzerinde bir ilâhî kanunudur. Bu ilâhî sünnet (kanun) bütün mevcudatta cari olduğu gibi insan üzerinde de caridir. Bu, hem ferd, hem de cemiyet için aynıdır. Bu dünyada, şerefle, zellilik, kolaylık ile zorluk, çıkış ile iniş daima olagelmıştır. Bu değişiklikler üzerinde hiçbir fert veya cemiyet, hareket kanunlarıyla anlaşmış değildir. Bütün topluluklarda bu değişik olmuştur. Bundan hiçbir kimse geri kalmadığı gibi, yine hiçbir kimseye de ebedilik özelliği verilmemiştir. «İşte bundan evvel geçen münafıklar hakkındaki Allah'ın kanunu değiştirmeye asla imkân bulamazsın.» (3)

Bugün yeryüzünün birçok yerlerinde bizden önce geçen milletlerin eserlerini görüyoruz. İşte bu, geçmiş milletlerin, medeniyet, kültür, san'at hayatlarının birer kalıntılarının ifadesidir. Bu eserler, onların hiç te zayıf olmayan bir medeniyete sahip olduklarını göstermektedirler. Zamanlarının en ileri, galib milleti olduklarını ifade ediyor bu eserler. Gerçekten de onlar kendi zamanlarında, bu asırdaki galib milletlerden daha kuvvetli ve güçlü bulunuyorlardı «Onlar (daha evvel gelen Âd ve Semûd gibi kavimler) kuvvetçe kendilerinden daha şiddetli idiler: Toprağı ekib aktarmışlar ve onu kendilerinin imarından daha çok imar etmişlerdi.» (4) Fakat netice ne oldu? Bu milletler, galibiyetin ve ikbalin kadrine uğrayarak, nimetlerle gururlandılar. Refaha fitneye düştüler, yerleşen kuvvet ve galibiyetle azgınladılar ve yaptıkları çok kötü amellerle nefislerine zulmetmeye başladılar. «Zulüm yapanlar ise, kendilerine verilen refahın ardına düştüler ve hep mücrim, günahkâr oldular.» (5) Allah ise onlara, azgınlıklarına ve isyanlarına rağmen muhlet verdi. «Zulmedib dururlarken kendilerine muhlet verdiğim nice memleket halkı vardı ki, ben onları azabımla yakalayacağımı vermiştim Sonunda muhakkak dönüş banadır.» (6)

Hatta bu mühlet kısa da olmadı. Bazı milletlere asırlar boyu süren bir mühlet verildi. «Bununla beraber Rabbinin katında bir gün, sizin sayacaklarınızdan bin sene gibidir.» (7) Fakat, Allah'ın onlara verdiği her mühlet bir yeni belâyı onlara getirdi. Halbuki onlar, Allah'ı hile ve oyunlarıyla aceze düşüreceklerini zannetmişlerdi. İşte bu noktada Allah'ın gazabı coştı, onlardan inayet elini kaldırdı, onlara bu ikbâl ve saltanattan sonra, düşük ve zelil bir hayatı miras olarak verdi. «Böyle bir hile kurular. Biz de, onların haberi olmadan hilelerinin cezasını verdik.» (8)

Şurası iyice bilinmelidir ki ilâhî gazab ve tecelli bir insanın hemen önünden gelivermez. O, insanın bizzat nefsinde meydana gelir, oradan insanın zihnine ve aklına sirayet eder. İnsan'ın akıl, basireti, şuurunu üzerinde sabit kalır. Ve o insanın akıl gözünü ve basiret nurunu yok eder. Böyle bir kişinin gözü kör olmaz ama, basireti tam kör olur. «Gerçek şudur ki, gözler (görmek sûretiyle) kör olmaz, fakat asıl sinelerin içindeki kalbler kör olur.» (9)

Bir insan, iç nurunu kaybedince menfaati için teşebbüs ettiği her iş aksileşmeye ve ona zarar vermeye başlar. Kurtuluş için attığı her adım, onun helâka gitmesine sebep olur. Ve bütün uzuvları ve gücü ona isyan ederler ve hatta kendi eli olmasına rağmen onu, eli boğmaya teşebbüs eder. «Ey Resûlüm, şimdi bak ki, hilelerinin akibeti nasıl oldu!.. Hem (o imansızların) kendilerini, hem de kavimlerini toptan helâk ettik.» (10)

Bu ikbâlin ve felâketin en güzel örneğini, Fravun âilesinde ve İsrailoğulları üzerinde görüyoruz: Mısır halkı terakkinin en yüksek noktasına ulaşınca; zulümde ve düşmanlıkta da o derece ileri gittiler. Ve hatta bunda ebedileştiler sanki... Onların büyüğü FRAVUN şöyle bağırdı: «BEN SİZİN EN BÜYÜK RABBİNİZİM» Daha sonra bu azgın kâfir, zayıf milletlere azab vermeye, onlardan intikam almaya başladı. Fravun'un azgınlığı ve Mısır halkının düşmanlığı en son haddine ulaşınca, Allah'ın iradesi tecelli etti. Onların haşmetlerini kırdı ve bunlara, zayıf olan, herkesin hakir gördüğü milleti üstün getirdi. Nihayet ilâhî irade gereğince, İsrailoğulları arasında Hz. Musa doğdu. Ve onun Fravun'un sarayında büyümesini, terbiyesini temin etti. Nihayet Musa (A.S.)'ı peygamber olarak gönderdi ve ona kavmini Mısır'daki kölelikten çıkarmasını tavsiye etti. Hz. Musa, Fravun'a güzellikle nasihat bulundu. Fakat, Fravun nasihat kabul etmedi. Daha sonra Allah, korku üstüne korku gönderdi: Onlara açlık, tufan, kan felâketleri verdi. Ekinlerini çekirgeler yedi, üzerlerine pireler, kurbağalar yağdı. Fakat bütün bunlar, onların kibirlerinden ve azgınlıklarından hiçbir şey eksiltmedi. «Yine de inad ettiler, kibirlendiler. Onlar öyle mücrimler guruhu idiler.» (11)

Nihayet azgınlıkları iyice artınca, ilâhî azab üzerlerine tam olarak indi. Musa (A.S.) ümmetiyle beraber, Allah'ın izniyle Mısır'dan çıktı. Fravun ve askerlerini de Allah feci bir şekilde denizde boğdu. Böylece, Mısır kuvvetleri, tam olarak düştü ve asırlar boyunca da kendine gelmedi. «Biz de hem Fravunu, hem de askerlerini yakaladık da onları denize atıverdik. Ey Resûlüm, şimdi bak ki, zâlimlerin âkıbeti nasıl olmuştur.» (12)

Nihayet sıra İsrailoğullarına geldi. Mısırlılar üzerinde böylece, Allah onların hakimiyetlerini gerçekleştirdi, gerçek hakim olan Allah bu ülkenin idaresini onların eline verdi. Halbuki onlar, bu topraklarda bir müddet önce çok zavallı bir durumda idiler. «Fravun'un işkencesi altında kıvranan o kavmi de arzın bereketlerle donattığımız doğularına ve batarlarına mirasçı kıldık. Böylece Rabbinin İsrailoğullarına olan o güzel

va'di, felâketlere sabretmeleriyle tam yerine geldi. Fravun'un ve kavminin yapmakta oldukları sarayları ve yükseltmekte buldukları binaları hep harap ettik.» (13)

Allah onları yer yüzünün bütün milletlerine üstün getirdi. (Sizi bütün âlem üzerine faziletli kıldı) Fakat bu fazilet ve miras olma işlemi tamamiyle «iyi amelle» alakalıdır. Bunun için Allah, Hz. Musa'nın lisanı ile şöyle buyurur: «Siz yeryüzüne sahib olacaksınız. Ama, Allah sizin nasıl amel işleyeceğinizi görecektir.» Bu şart, yalnız İsrail oğullarına ait bir şart değildir. Bütün dünyada hüküm süren milletlerin yapması icabeden bir şarttır. «Sonra, onların arkasından, sizi arzda halifeler yaptık ki, bakalım nasıl ameller işleyeceksiniz?» (14)

Nihayet İsrailoğulları, Rablerine âsi geldi ve Allah'ın kelâmını değiştirdiler. Hakkı batıla değiştirerek hainlik ve yalan yollara saptılar. Haram yediler, sözlerinden döndüler. Altının ve gümüşün kulu oldular. Raralarına düşkün, şehvetlerinin esiri, korkak bir millet haline geldiler. Allah'ın peygamberlerini öldürdüler, Hakdan yüz çevirdiler. Hayra çağırınların değil, şerre çağırınların arkasından gittiler. Allah'ın inâyet gözü onlardan ayrıldı ve böylece kendilerine miras olarak verilen yeryüzü onların elinden çıktı. Onlar da, Irak'ın, Yunan'ın, Rumların oklarının atış hedefleri oldular. Yurtlarından çıkartıldılar ve dünyanın her tarafına felâket ve ızdırap içinde dağıldılar. Ve ebediyete kadar tam bir hükümet kurmaktan mahrum oldular. Allah'ın üzerlerindeki la'netinden dolayı; bin seneden beri yeryüzünde kendilerine temiz bir ülke bulamadılar. «Onların üzerine horluk ve yoksulluk yüklendi ve Allah'dan bir gazaba da uğradılar. Bu, Allah'ın âyetlerini inkâr ettiklerinden ve haksız yere peygamberleri öldürdüklerinden.» (15)

İşte bugün, Allah'ın bu sünnetinin tekerrür ettiğini görüyoruz. Geçmiş milletlerin taddıkları bütün fena ameller, ahlâksızlıklar, bugün Garb milletlerini kuşatmıştır. Bunun için de Allah tarafından ikazın ve korkutmanın her çeşidi ile korkutulmuşlardır: Dünya harpleri, iktisadî krizler, işsizlik, korkunç hastalıkların yayılması, âile nizamlarının bozulması gibi musîbetler. Ki bunların hepsi, Allah'ın apaçık âyetleri mesâbesinde belâlardır. Eğer onlar, birazcık düşünmemiş olsalardı; bütün bu belâların ve musîbetlerin, zulümlerinin, isyan ve azgınlıklarının, şehvetlerine boyun eğmelerinin, Hakdan yüz çevirmelerinin acı meyveleri olduğunu görecektiklerdi. Fakat bunlar, bu belâ ve musîbetlerden, ibret alacak bir durumda değillerdir. Bundan dolayı da Hakdan ayrılmaya, yüz çevirmeye halâ devam ediyorlar. Bu milletler, gûya; başlarına gelen bu musîbetleri tedavi ettiler, daha doğrusu onun ilâcını bulduk zannettiler. Fakat gözleri, hastalığın baş sebebini görmedi. Onlar, hastalığın dış görünüşüne bakarak onu tedavi için boşa gayret sarf ettiler. Bundan dolayı da dertleri katiiyen şifa bulmuyor. Aksine her tedavide biraz daha şiddetleniyor.

Şimdi artık, korkutma işleminin tamamlandığını, onların helâki veya ikbalden düşmeleri için bütün delillerin nihayete erdiğini görmek mümkündür. Anlaşıyor ki ilâhî iradenin tecellî edeceği zaman yakın...

Şurası iyice bilinmelidir ki, Garb milletlerine iki büyük şeytan musallat oldu: Birincisi, doğum kontrolü, ikincisi de Faşist hareketler. Birincisi ferdlere hakim oldu. İkincisi de milletlere ve hükümetlere hakim oldu. Birincisi, erkeklerin ve kadınların akıllarını değiştirdi, onlara kendi elleriyle nesillerini dondurttu. Bu şeytan onlara hamîleliğin önlenmesini, bunun tedbirlerini öğretti. Ayrıca, kısırlaşma (sterilization) kanunlarının

ve kurallarını da onlara anlattı. Bunlardaki faydeleri onlara telkin etti. Bu ameliyatlar, insanın çoğalma organlarına tesir ediyor ve bir daha kimsenin çocuğu olmuyordu. Ayrıca bu şeytan, kötülük, kasvet, duygularla insanlara tesir ediyor ve onların elleriyle çocuklarını öldüren insanlar haline getiriyor. İşte bu şeytan onları tedricen intihara sevk etmiştir.

Diğer şeytana gelince, bu da, Garb milletlerinin, politikacılarının, kumandanlarının, başından doğru düşünmeyi aklı selimi kaldırmıştır. Onların arasına, hırsı, taassubu, nefreti, rekabeti sokarak, onları dışman kutuplar haline getirmiştir. Böylece de bazı, bazısının şiddetini tadmıştır. «Sizi biribirinize katıştırıp bazınıza diğerlerinin acısını tadırmaya da kadirdir. Bak, onlar anlaşılar diye, âyetleri nasıl açıklıyor.» (16) Ve bu şeytan onlar için büyük bir intihar hazırlamaktadır. Bu büyük intiharı da yavaş yavaş değil, bir anda işleyeceklerdir, daha doğrusu buna seavik edileceklerdir. Bu büyük şeytan, yeryüzünün en uzak bölgelerinde barut depoları elde etti. Ve yine dünyanın birçok noktalarını tehlikenin merkezi edindi. Şimdi ise onun vaktini ve saatını beklemektedir. Onu, yakma zamanı gelince, dünyada herhangi bir barut deposunu alevliyecek ve bütün kavimleri helâk ederek, onların da akıbeti geçmiş milletler gibi olacaktır.

Söylemiş olduğum bu sözlerimde katiiyen mubalağa yoktur. Çünkü Avrupa'da, Amerika'da, Japonya'da devamlı bir harp hazırlığı görmek mümkündür (17). İşte bu durum, bizzat bu milletlerin içinde bulunan akıl sahiblerini korkuya sevk etmektedir. Bu harbin neticelerini onlar düşündükleri zaman, onlara ancak korku hakim oluyor.

İşte bunlardan, Mister Sergel Neumann ki bu zât önceden Amerika ordusunun bir mensubuydu. Bu şahıs, gelecek harbin şekli ser-levhah bir makale yazarak orda şöyle yazıyor: Gelecek harp, yalnız, karşı karşıya gelen iki orduya mahsus olmayacaktır. Bütün insanların yoktuğu burada mevzu-bahs olacaktır. Bu harbin felâketinden ne çocuklar, ne de kadınlar kurtulamayacaklardır. Kimyagerlerin akılları, orduların elinden harp vazifelerini almıştır bugün. Harp vazifelerini terki edilmemiş kimya maddelerine vermişlerdir. Bunlarda öyle harp âletleri ki, ruh ve şuur yoktur. Harp edenle etmiyeni katiiyen ayıramazlar (Non - Combaton).

Şimdi iki grup karşı karşıya harp etmektedir. Fakat onların bu harpleri şehirlerde ve köylerde devam etmektedir. Çünkü yeni nazariyeye göre; düşmanın asıl kuvveti; o devletin ordusunda değil de; ma'mur beldelerinde, ticarî pazarlarında, sanayi muntikalarındadır. Şimdi bir harp olmuş olsa; hemen her devlet, diğer devletin bu kuvvet ve güç muntikalarını üstten bombalayacak, oralara yakıcı ve zehirleyici maddeleri fırlatacaktır. Binlerce insanın helâkine sebep olacak hastalık mikroplarını oralara saçacaklardır.

Bu bombalardan «Lewisite Bomb» diye anılan bombanın, Londra'dan daha büyük bir şehri tek başına harab etmeye gücü yettiği iddia edilmektedir. Diğer taraftan «Green Gross Gas» diye bilinen zehirleyici gazdan kim teneffüs ederse, suda boğulan bir kimsenin hissettiği sıkıntıyı hissetmektedir. Ayrıca «Yellow Gross» diye bilinen bir diğer zehirleyici gaz daha vardır ki zehirinin tesiri aynen bir yılan zehiri gibidir. Ondan kim teneffüs ederse, ona kolayca ölüm gelebilir. Bütün bunlardan başka on iki çeşit daha gaz çeşidi vardır. Bütün bunların hiçbirisi henüz kullanılmış değildir.

Yine bu gazlardan bir gaz daha vardır ki, havanın en üst noktasına vardığı zaman patlar ve dağılır. Eğer onun yakınına bir uçak uğrarsa,

uçaktaki bütün insanların gözleri kör olur. Dev milletler, öyle zehirleyici gazlar icad ettiler ki bunlardan bir tonu PARIS şehri için kullanılmış olsa, bir saat içinde Paris'te hiçbir canlı görülmez. Halbuki bunu en az yüz jet başarabilirdi.

Son olarak elektrikli, yakıcı bir bomba icad ettiler. Ağırhğı bir kiloyu geçmemesine rağmen, yaptığı tahribat müthiş. Bu bomba birşeyle çarpıştığı zaman müthiş patlar ve 30.000 Fr. hayt derece ısı çıkartır. Bunun çıkarttığı yangını söndürmek mümkün değildir. Su onu katiyyen söndüremez. Su aynen petrol gibi yanmayı daha da kolaylaştırır. Kimya ilmi, böyle bir tehlikeden korunma imkânını hâlâ bulamadı.

İşte bu devletler, bu bombaları lüzumu halinde büyük şehirlerin cad-delerine ve başkentlere atacaklar, orada korkunç yangınlar meydana getireceklerdir. Bundan sur'atle kaçmak isteyen halkın başına bu def'a zehirleyici gazlar yağacak böylece de helâk ve zulüm tamamlanmış olacaktır.

İşte bu icadlara göre, bu hususta mutehassis olanlar, birkaç tayyare ile dünyanın en büyük başşehrinin harab edilebileceğini, akşamleyin yataklarına sağlam olarak girip de, bir daha kalkmamak üzere yüz binlerce insanın zehirlenebileceğini, hayvanatın, arazilerin, bahçelerin, harab edilebileceğini, su kaynaklarının zararlı edilebileceğini, su kaynaklarının içilmez hale getirileceğini söylemektedirler.

Bugüne kadar tecrübî ilimler (science) bu kahredici silahlara karşı bir silâh icad ederek ortaya çıkamamıştır. Eğer iki karşı düşman bir anda birbirlerine hücum ederlerse, ikisinin de yokluğu bir anda olacaktır. Bu açıklamalar gelecek harb hakkında çok kısa bir hulasadan ibarettir. Bu hususta fazla malumat almak isteyenler su kitaba müracaat etsinler. «GELECEK HARBİN DURUMU NE OLACAK?» (18) Bu kitap okunduğu zaman görülecek ki Avrupa Medeniyeti kendi eliyle yokluğunu ve sonunu hazırlamaktadır. Avrupa'nın şimdiki hayatı dışa harp ilân eden bir rahatlığı göstermektedir. Eğer dünyada iki büyük devlet harbe girerse şurası iyice bilinmelidir ki bu Avrupa Medeniyetinin son bulması demek olacaktır. Çünkü iki büyük devlet harp meydanına indikleri zaman, onlara mani olacak bir devlet yoktur. Bu harp, dünya harbi olacaktır. Böyle olunca da yıkım ve helâk dünya çapında olacaktır. «İnsanların kendi ellerinin yaptıkları işler yüzünden, karada ve denizde fesad meydana çıktı ki, Allah, işledikleri günahlardan bir kısmının cezasını onlara tadırsın. Olur ki dönerler.» (19)

Herşeye rağmen dünyanın yeni bir mirasa kalma zamanı gelmiştir. Zâlimler, yeryüzününün politika makamlarından incekler, oraya daha lâ-yık ümmetler çıkacaktır. Ümid olunur ki bu makama bu defa zayıf milletler hakim olsun. Biz gelecek asırların hâkimini şimdiden tayin edemeyiz. Bu Allah'ın fazlına aittir. Allah dilediğine bu mülkü verir, dilediğini de bu mülkten indirir. «Resûlüm, söyle de: "Ey mülkün sahibi Allahım! Sen, dilediğine mülkü verirsin, dilediğinden de mülkü çeker alırsın. Dilediğini aziz edersin, dilediğini de zelil edersin: hayır yalnız senin elindedir. Muhakkak ki sen herşeye kadirsin (20).

Fakat bu işlem tamamıyla Allah'ın ilâhî bir kanunudur. Bunu sevgili kitabında açıklamaktadır. Bu da, kötü işleri olan bir milleti Allah'ın helâk etmesi, yerine ise günahı olmayan bir başka milleti geçirmesidir. «Eğer Allah'a ibadetten yüz çevirirseniz, sizin yerinize başka bir kavmi getirir. Sonra onlar sizin gibi olmazlar.» (21)

Bütün bu görünenlerden anlaşılıyor ki, zayıf ve mağlûp milletler —ki

bunların hepsi de Garb Medeniyetinin tesirinde çahşıyorlar— Bu medeniyetin iyiliklerine, nimetlerine, mazhar olacakları yerde, Garb bunların ezilmesiyle, onlara yapılacak zulümlerle meşgul olmaktadır. Bütün bunlar da ilâhî gazabın gelmesi için kâfi sebeptir. Bu gazab gelince de, Avrupa veya diğer devletler, küçük devletlere hâkim olamayacaktır.

- (1) Âl-i İmran: 137.
- (2) Âl-i İmran: 140.
- (3) El-Ahzab: 62.
- (4) Er-Rum sûresi: 9.
- (5) Hûd sûresi: 116.
- (6) El-Hacc sûresi: 48.
- (7) El-Hacc sûresi: 47.
- (8) En-Neml sûresi: 50.
- (9) El-Hacc sûresi: 46.
- (10) En-Neml sûresi: 51.
- (11) El-A'raf sûresi: 133.
- (12) El-Kasas sûresi: 40.
- (13) El-A'raf sûresi: 137.
- (14) Yunus sûresi: 14.
- (15) El-Bakara: 61.
- (16) El-Enam sûresi: 65.
- (17) Bu devletlerin arasına Rusya'yı ve Çin'i de katmak lâzımdır. (M.A.)
- (18) What Woode be the charecter of a new World?War.
- (19) Er-Rum sûresi: 41.
- (20) El-i İmran: 26.
- (21) Muhammed sûresi: 38.

İslâm Medeniyeti Sizindir!

**OKUYUNUZ
OKUTUNUZ
ABONE OLUNUZ
ABONE BULUNUZ.**

İslâm Medeniyeti